

Školní zpravodaj

ZŠ ŘEVNICE, ŠKOLNÍ 600

č. 19, září - říjen 2017

PÁR SLOV NA ÚVOD, NIKOLIV VŠAK BEZVÝZNAMNÝCH

Je to trochu legrační, když venku už žlutne listí a já bych vás všechny vítal ve škole. Ale toto číslo Zpravodaje je v letošním roce první, a tak se sluší se pozdravit, že. V tomto čísle najdete už staré známé – informace a zajímavosti, které se od začátku září ve škole udály. Adaptační kurz šestáků a pátáků, sport, projektové dny, nápady, tipy, křížovky, fotky a taky trochu povídání o tom, co každého, kdo denně překračuje práh školy, zajímá nejvíc – prázdniny. Jak to s nimi vlastně bylo. Já bych rád ale společně s vámi zauvažoval na jedno téma, které nás dost „pálí“ – a já doufám, že opravdu nás, ne jenom mě. Jde o to, jak někteří zacházejí se společným majetkem. Ve škole to vždycky chodilo tak, že se tuhle rozbije okno, tuhle se objeví počmárané dveře, tamhle zase ulomená klika a ono se to jako mávnutím kouzelného proutku zase „samo spraví“. Navenek to tak alespoň vypadá. Jenže jen navenek. Opravy stojí peníze, naše společné peníze. Za které by jinak třeba mohly být docela prima věci. No tak tedy nebudou. Ale mohly by být! Mám na mysli třeba odpočinkový kout se sedacími pytlí, časopisy, zajímavými knížkami v místě, kde jsou dnes jen automaty, kde by si každý ve volném čase mohl podle libosti posedět, popovídat si. Taková „knihovna na půli cesty“. I takové věci dělá pan školník kromě toho, že maže nápisy ze dveří a montuje nové kliky. A takhle mu prostě na takové příjemné (pro nás všechny) věci nezbyvá čas. Víím, že jste všichni rozumní lidé, i ti úplně nejmenší, o velkých ani nemluvíím, tak prosím přemýšlejte!

S tím však souvisí ještě jedna věc, která už není tak zábavná. Málokdo si vzpomene na událost před zhruba třemi lety, kdy duševně vyšinutá žena ubodala přímo na půdě školy studenta. Aby se nic podobného neopakovalo, má většina škol například dveře, které nejdou zvenku otevřít. I ta naše. Ale znáte to – když to nejde silou, tak to jde ještě větší silou. A tak se tak dlouho lomcuje hlavními dveřmi, až povolí a už nefungují. Chtěl bych se touto cestou zeptat těch dobráků, co to mají na svědomí – opravdu to myslíte vážně, že vystavujete nebezpečí nezvaných návštěv nás všechny?

S přáním barevného voňavého podzimu bez podzimní sklíčenosti

Tomáš Řezníček

P.S. Zajímavosti z nejrůznějších akcí najdete i na www.facebook.com, stránka Základní škola Řevnice.

ZŠ ŘEVNICE, ŠKOLNÍ 600 SOUTĚŽ V POJÍDÁNÍ KRUPICOVÉ KAŠE

Milí strávníci našeho časopisu,

možná jste postřehli, když jste místo na tabuli koukali z okna vaší učebny, že i letos se v naší krásné a útulné jídelně konal již druhý ročník oblíbené soutěže „Pojídání krupicové kaše bez použití rukou a nohou.“ Díky trochu neohrabané organizaci organizátorů, kteří organizovali tento závod, nám bohužel vypadlo první kolo ve 12 hodin. Ale naštěstí se štěstěna přiklonila na stranu tohoto téměř již olympijského sportu a druhé kolo už probíhalo bez nejmenších potíží. Jelikož počet soutěžících vyplňujících čekání na začátek akce čítal celkem jedno odvážné děvče, nezbyvalo, než verbovat zdatné borce přímo na kolbišti, tudíž v jídelně. Snad díky lákavé ceně pro vítěze neodolalo celkem 7 dalším mlounů a tak nás bylo celkem, jako v tom filmu, celkem 8 statečných.

Nervozita před startem byla značná. Někteří závodníci si před výkonem museli dát rozcvičku v podobě rýžových kopečků, jiní prováděli strečink jazyka a další prostě jen odhadovali soupeře nenápadným pokukováním po jejich tělesných proporcích probíraje si v mysli taktiku vylizování talíře. Konečně nastala chvíle, kdy závodníci zasedli za svůj talíř krupicové kaše, dali ruce za záda a nedočkavě čekali na startovní pokyn. Ten přišel záhy a borci se s vehemencí zabořili do svých nemalých porcí. Za halasného povzbuzování svých spolužáků si drali cestu krupičkou. Některým se vlivem horké kaše začalo kouřit z uší, jiní nedbali zacpaných nosů a orosených řas. Bylo zajímavé sledovat různé techniky, které závodící žáci zvolili. Jistě si mnozí připomněli své útlé mládí, z kterého čerpali inspiraci. Nejlépe se s plným talířem krupky vyrovnal žák Jan Nývlt, kterému srdečně blahopřejeme. Kromě nezbytného diplomu za 1. místo, získal i energeticky hodnotnou věcnou cenu - pytlík dětské krupičky. Může ji využít pro další trénink na příští klání nebo jen tak si s přáteli nezávodně zablízat. Ostatní závodníci ale také nesmutnili. Všichni byli rádi, že dokončili závod a že si ho tak krásně užili.

Již nyní se těšíme na další, již třetí ročník, který na sebe nenechá jistě dlouho čekat.

Za organizační tým P.Stolín

Citát tohoto měsíce

Humor je sůl země a kdo je jím dobře prosolen, uchová se dlouho čerstvý.

Karel Čapek

ZŠ ŘEVNICE, ŠKOLNÍ 600

Tipy a triky – jak na to ...

Využívání grafiky:

Někteří lidé mají grafickou představivost. V praxi to znamená, že si dokážou lépe zapamatovat věci, které jsou jakkoli vizuálně zajímavé. V takových případech lze doporučit snažit se co nejvíce graficky upravovat informace a skutečnosti. Je tedy vhodné vždy barevně potrhovat nadpisy a jinak graficky znázorňovat důležité pasáže informací v učebnici nebo sešitu. Při této metodě se také doporučuje co nejčastější vizuální kontakt se studovanými informacemi. Není tedy na škodu zdroje těchto dat nechávat na takových místech, abychom se s nimi denně co nejvíce setkávali.

Zajímavosti: zpestřují učivo a napomáhají paměti

Karel IV. položil základní kámen mostu přesně 9. 7. 1357 v 5 hodin 31 minut, termín vybrán astrology, jde o magické číslo, které je při čtení stejné z obou stran – 135797531

Pět pravidel pro učení slovíček:

1. Učte se slovíčka všemi smysly (říkejte si je nahlas, pište si je, kreslete si k nim obrázky apod.).
2. Učte se každý den nanejvýš 7 slovíček najednou, jestliže se musíte naučit více slovíček, rozdělte si je do skupin po šesti až sedmi.
3. Mezi každou skupinou si udělejte dvacetiminutovou přestávku.
4. Naučte se každý den 7 slovíček (mimo víkendy a prázdniny), tímto způsobem si rozšíříte základní slovní zásobu asi o 1400 slovíček za rok.
5. Neučte se nová slovíčka po jiném cizím jazyce, hrozilo by nebezpečí, že je budete zaměňovat.

Sběr papíru

1. místo: 3.C – 1349 kg, 2. místo: 6.A – 1015 kg, 3. místo: 9.A – 991 kg. Všem, kdo se zúčastnili, děkujeme.

Kde se vzaly prázdniny?

Dvoutměsíční letní volno v našich zemích zavedl již v osmnáctém století osvícený panovník Josef II. (syn Marie Terezie) s odůvodněním, že žáci musí pomáhat při žních. Nařízením Josefa II. ze dne 24. května 1786 byly hlavní prázdniny přesunuty ze září a října na červenec a srpen. Poprvé hlavní prázdniny začaly v červenci v roce 1787. Naše letní prázdniny tedy trvají minimálně 62 dnů.

Mnohem delší prázdniny mají v Maďarsku, tam trvají 93 dní, od 15. června do 15. září.

Ještě delší jsou v Itálii, tam trvají 97 dní, od 8. června do 12. září.

Nejlepší je to ovšem v Turecku, tam jsou děti doma od 9. června do 18. září, tedy 102 dnů.

Naopak nejkratší letní prázdniny mají v některých zemích Německa, tam trvají jen 40 dnů

ZŠ ŘEVNICE, ŠKOLNÍ 600

„Tohle je, chlapče, mozek.
Ten dělá s lidmi hrozně věci.“

Učte se jazyky! ☺

Umíš anglicky?

ŠKOLA V BĚHU DĚJIN

Asi většina z Vás slyšela o tom, že povinnou školní docházku zavedla pro země rakouské paní Marie Terezie roku 1774. Víte ale, proč paní Marie povinnou školní docházku zavedla? Inu, říká se, že to bylo proto, že její nigramotní vojáci nevěděli, co je to trojstup. Trochu zvláštní, říkáte si? Inu ano, ale možná ne zcela nemožné. Marie Terezie totiž v té době bojovala o svůj nárok na rakouský trůn s Pruskem, Bavorskem a Francií. Možná, že Marie Terezie věřila, že její armádě trocha té vzdělanosti pomůže, aby se lépe sešikovala na bojišti. Na druhou stranu vzdělání mělo být poskytováno na základní úrovni hochům i dívkám. Nicméně Marie Terezie nebyla první, kdo zavedl povinnou školní docházku. Ta byla zavedena již roku 1592 na území dnešního Německa v protestantském vévodství Pfalz-Zweibrücken.

Škola však není vymožeností novověku, nýbrž znaly ji i starověké civilizace. Tak kupříkladu Egypťané své škoře říkali „domy života“, což zní poněkud poeticky, že. Ono to ale tak romantické nebylo. Učitel Vás mohl přetáhnout rákoskou, když se mu zdálo, že se dost nesoustředíte na všechny ty hieroglyfy. Stejně tak bylo možné, aby Vás nechal po škoře, jak dlouho se mu zachtělo. To ještě nebylo ovšem to nejhorší. Věděli jste, že staří Egypťané věřili, že budou svou práci, kterou vykonávali za života, dělat i po smrti, do nekonečna? Takže, jestliže jste umřeli jako mladí Egypťané školou povinní, bylo Vaším osudem chodit celou věčnost svého posmrtného života do školy. Paráda, že. ☺

Běhá Vám mráz po zádech? Tak to jste ještě nebyli ve staré Mezopotámii. Zlatý Egypt. V zemi mezi Eufratem a Tigridem byla školní docházka nejen obtížná po duševní stránce, ale i po stránce fyzické. Nebo by se Vám chtělo nosit s sebou denně haldu hliněných destiček, abyste měli na co psát diktáty a zápisky? To už jste na tom byli daleko lépe s egyptským papyrem, který byl v porovnání s destičkami daleko lehčí. Ovšem to nebylo všechno. Ve škoře, která se jmenovala dům tabulek, na Vás čekal školník, zvaný pověřenec s rákoskou. A kdyby se Vám chtělo zlobit, byl zde Otec domu tabulek, tedy ředitel, který školu spravoval.

A jestli máte pocit, že to stále ještě není ten správný děs a běs, pojdte se podívat do středověku, kdy chodit do školy bylo jen pro otrlé povahy. Víte, jak vypadal takový školní rok rytíře? Tak nejprve jste museli mít štěstí (či smůlu) a narodit se do nějaké urozené rodiny. Pak jste několik let dělali pomocné práce a sloužili u některého rytíře, někdy to byl i král. Když Vám bylo asi patnáct let, zúčastnili jste se své první bitvy, kde jste mohli zúročit nabyté schopnosti a dovednosti. A když jste zvládli přežít vstupní test (pardon bitvu), mohli jste se stát plnoprávným rytířem. Je na čase osedlat koně a vydat se na cestu... Neboť tou největší školou je život sám. To jsem si nevymyslel. Říkal to sám učitel národů, Jan Amos Komenský.

Mgr. Martin Slavík

ZŠ ŘEVNICE, ŠKOLNÍ 600

Reportáž

DRUMBOVÁNÍ

Co je to? Je to oválné, na jednom konci zavřené, na druhém otevřené a má to ze strany díru. Jasně, je to drumben - buben, který má místo blány dřevěnou desku a skvěle se na něj hraje! Děti z prvních a druhých tříd si to mohly vyzkoušet na vlastní dlaně v pondělí 11. září, kdy k nám zavítal pan Zdeněk Roller – vynálezce drumbenů a provedl nás krásnými zážitkovými programy. Co jsme dělali. Samozřejmě bubnovali na drumbeny, ale také hráli různé zajímavé rytmické hry, zpívali a prostě si to rytmicky užívali. Pan Roller je zkušený pedagog a uměl to s námi. Určitě ho zase pozveme, protože není nad to si občas zadrumbnovat. Pomáhá to totiž na spoustu věcí, např. si člověk vybijе přebytečnou energii a může se pak krásně soustředit, zbaví ho to dokonce špatné nálady, cítí se lépe a svěžeji.

Bubnování rozvíjí obě mozkové hemisféry, smysl pro rytmus, což pomáhá při řeči i psaní a v neposlední řadě společné bubnování nebo jakékoliv jiné společné rytmizování rozvíjí v kolektivu smysl pro naslouchání jeden druhému, což je velmi důležité, abychom spolu vzájemně uměli hezky vycházet, být si dobrými kamarády a kamarádkami. A to přece chceme, že?

Pavel Stolín

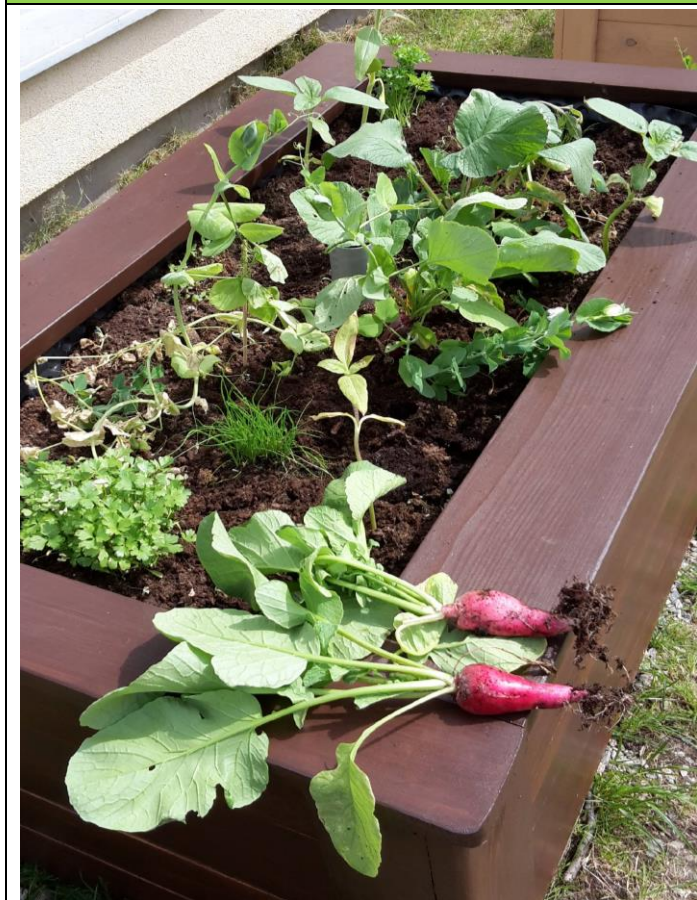
A TO SE TAKY STALO V ŘÍJNU

4. říjen 1582– Papež Řehoř XIII. zavedl v Itálii, Polsku, Portugalsku a Španělsku gregoriánský kalendář. Po 4.říjnu hned následoval 15.říjen.
5. říjen 1936 – Narodil se Václav Havel, poslední československý a první český prezident († 18. prosince 2011).
9. říjen 1000 – Viking Leif Eriksson objevil Vinland (oblast v Severní Americe), noha Evropana stanula poprvé na půdě amerického kontinentu.
11. říjen 1424 – Na počátku tažení husitských vojsk na Moravu zemřel u Přibyslavi hejtman Jan Žižka z Trocnova.
12. říjen 1492 – Kryštof Kolumbus přistál na bahamských ostrovech a objevil tak Ameriku, ačkoliv věřil, že doplul do Indie.
13. říjen 1307 – Tisíce členů Řádu templářů byly na příkaz francouzského krále Filipa IV. Sličného uvrženy do vězení. Byl to pátek. Pátek 13.října.
- 1792, také 13. října – Ve Washingtonu, D.C., byl položen základní kámen Bílého domu.
18. říjen 1867 – Aljaška byla prodána carem Alexandrem II. Spojeným státům za 7,2 milionů dolarů.
28. října 1918 – V Praze byl vyhlášen samostatný československý stát.

ZŠ ŘEVNICE, ŠKOLNÍ 600

Bezpečné místo

Třída plná kameníků

V pondělí 25. září se třída 6.C proměnila v kamenickou dílnu. Nejdříve jsme mluvili o kameni jako o skvělém materiálu, on totiž kámen není jen tak ledajaký šutr. Dozvěděli jsme se, že kámen byl a zůstal hlavním stavebním materiálem v průběhu celých dosavadních lidských dějin. A víte, že kámen má duši? Stačí mu otevřít srdce, které ovšem nesmí být z kamene. V každém kameni je schováno něco krásného, stačí mít jen šikovné ruce a pomocí nástrojů tu krásu odkrýt.

A pak už jsme oblékli zástěry a do rukou popadli kamenické nástroje. Měli jsme totiž projektový den s názvem Kámen. Ani si neumíte představit ten randál. Inu, to víte, když se vezme do ruky nástroj zvaný knipl. Jeho pomocí jsme si vyzkoušeli, jaké to je vytesat do měkkého kamene svoje iniciály.

Žádná legrace, to musíte s citem, žádné bušení, to by se vám kámen taky mohl rozlomit. Ale nezůstali jsme jen u kamene, také jsme do ruky dostali i drahé kameny, ale jen napůl, takže polodrahokamy. Ty jsme už dostali nařezané a leštili jsme. Výsledek? Nádhera. Takový vyleštěný achát, to je vám krása. Máme ho doma na poličkách, protože jako vlastní výrobek jsme si ho mohli odnést domů. A z achátu jsme dělali také šperky, z měděného drátku se šikovně „zkroutlí postýlka“ a výsledek se za očko pověsí na koženou šňůrku.

Všichni bychom se najednou nevešli ke stolku, a tak další skupina na kameny malovala, na oknech ve třídě teď máme malovanou dobu kamennou.

Toto všechno nám umožnili pan Martin Tamchyna a pan Šorel, kteří obstarali materiál, nástroje, věnovali nám svůj čas a trpělivost. Ještě jednou děkujeme!

Na povedené obrázky se sami můžete podívat na facebookovou stránku Základní škola Řevnice:

<https://www.facebook.com/zsrevnice/>.

Třída 6.C

Plán na měsíc listopad

2. 11.	Divadlo U Hasičů – 5.B, 5.C, 6.B
3. 11.	Pražský hrad – 3.C
4. 11.	Podzimní brigáda – školní zahrada 1. stupeň
6. 1.	ZOO 8.B
8. 1.	Den chemiků – 9.B + 8.A
	Geologická exkurze – 9.A
	Florbal – chlapci 6. a 7. ročník
9. 11.	Pedagogická rada
13. 11.	Exkurze Mladá Boleslav – 9. ročníky
14. 11.	Florbal – dívky 6. a 7. ročník
15. 11.	Třídní schůzky
17. 11.	Den studentstva – státní svátek
21. 11.	Florbal – chlapci 8. a 9. ročník
28. 11.	Florbal – dívky 8. a 9. ročník

Adaptační kurz

6. ročníky spolu s 5.A jeli na adaptační kurz. Odjelo se 2. října a vrátilo se 6. října. Čekal tam na nás čtyřdenní pobyt s úžasnou zábavou. Každá třída měla instruktora, který je provázel celým zážitkovým programem. Hráli jsme různé zábavné hry, např. paintball, hry v lesích, lezení po stěnách, lezení po lanové dráze a různé výlety do přírody.

Třetí den byla do programu zahrnuta diskotéka, kterou jsme si nejvíce užili my šestáci. My – žáci 6.C, máme však takovou malou připomínku: bydleli jsme na stejné chodbě s takovou paní (děti jí daly spoustu přezdívek), která byla nadměrně otravná. Když jsme vylezli po osmé hodině ven z pokojů, hned se ozvalo: „Okamžitě zalezte do

pokojů, moje děti potřebují spinkat“. Přitom my jsme měli večerku až ve 21:30. A ráno nás zase budila o půl hodiny dřív, protože pískala na kazů a ještě ke všemu ten nástroj vyluzoval nepříjemné melodie.

Žáci předposlední den čekala „bojovka“, ve které měli ukrást falešné zlato.

Poslední den jsme byli všichni smutní, že už odjíždíme. Všichni jsme si to (snad i paní učitelky) náramně užili.

*Laura Galbavá a Helena Tamchynová
Žákyně 6.C*

ZŠ ŘEVNICE, ŠKOLNÍ 600

Filosofie – nic pro nás?

Asi si řeknete, o čem se to mluvíme, že? Tak začněme popořadě, tedy od první příčiny, jak říkají filosofové. To jsou takoví zvláštní lidé, kteří věnují svůj čas i úsilí tomu, aby pochopili, proč my lidé jsme na téhle krásné planetě jménem Země. Jinak řečeno, zajímá je, kdo je člověk, odkud se vzal, jaký je smysl jeho života a další podobné otázky. Filosofie jako „láska k moudrosti“ vznikla ve starověkém Řecku, asi někdy okolo 7. století před naším letopočtem. To je docela dlouhá doba, za kterou se dá přijít na ledajaký zajímavý nápad. A také že ano. První filosofové například zajímalo, odkud se vzal svět, a přišli s myšlenkou, že musí existovat nějaká základní látka, z níž je svět utvořen (podobně jako například marcipánová zvířátka mají jinou barvu, tvar, ale jejich základní látka, tj. marcipán, je stejný). Jiní zase mluvili o nejmenší částice hmoty, která je údajně dále nedělitelná, asi jako zrnko písku, z něhož je celá bábovička. Tuhle základní částičku nazvali atomem. To jsou věci, vidíte. No, ale abychom nezůstali jen u nudné teorie, zkusme si spolu také trochu zafilosofovat. Je to v jádru jednoduché. Stačí se podívat kolem sebe, položit si otázku, která Vás zrovna napadne, a pak na ni zkoušet vymyslet odpověď. Tak třeba, mám svůj poslední bonbon dát spolužačce, která je smutná, že se jí nepovedla písnička? Mám ho sníst sám, nebo se rozdělit s nejlepším kamarádem? I to může být filosofická otázka. Dokonce existuje celý vědecký obor, který se takovými problémy zabývá. Jmenuje se etika. Ale to není důležité. Hlavní totiž je, že filosofem může být každý z nás. Stačí mít mysl otevřenou a nebát se přemýšlet vlastní hlavou, i když to občas bolí. A jestli si nejste jistí, zda je to ten pravý koníček pro Vás, můžete si přečíst některou knížku. Ostatně, s filosofickými otázkami se setkáváme i v knihách pro děti. Tak třeba Harry Potter a kámen mudrců. Pamatujete si ještě na tu scénu, kdy se Harry musí rozhodnout, zda dá kouzelný kámen Voldemortovi, který mu za to slibuje vrátit jeho rodiče? Nebo na celkem památný výrok Pána zla, že neexistuje dobro a zlo, jen moc? Tak nějak podobně přemýšlel i jeden německý filosof, jmenoval se Friedrich Nietzsche. Jak vidíte, velké otázky nemusejí být složité a ve svém jádru se týkají nás všech, ať jsme staří, nebo mladí. Všude tam, kde se máme rozhodnout mezi různými variantami konání, všude tam přemýšlíme, tedy filosofujeme. To je klíč k celé záhadě. A jestli si chcete přečíst, jak uvažovali ti největší myslitelé, můžete sáhnout po některém z filosofických průvodců pro děti. Nebojte, není to nic složitého a nakonec si můžete i užít spoustu legrace při odhalování tajemství světa, který je okolo nás.

Sofiin svět: Jostein Gaardner

Norský spisovatel a filosof napsal tuto půvabnou knihu pro svou dceru, ale ta se jí nakonec tak líbila, že se rozhodl vydat ji tiskem. A nutno říci, že stojí opravdu za to, si ji přečíst. Příběh se čte jako detektivní román, jehož hlavní hrdinka Sofie odhaluje neskutečnou pravdu o světě, ve kterém žije. V pátrání jí pomáhá její učitel filosofie, Alberto Knox. Do děje také zasahují známé pohádkové postavy, jako Alenka z Říše divů, Medvídek Pů, Robin Hood a jiní. Ti všichni seznamují spolu s Albertem Sofii o tajemstvích života, lásky, přátelství... Ve výsledku totiž tím největším dobrodružstvím je život sám. Knihu u nás vydalo nakladatelství Albatros.

Věkové doporučení: Kniha je vhodná pro čtenáře od dvanácti let, ale s chutí si ji mohou přečíst i dospěláci.

Ke knize vyšel u nás také šikovný filosofický slovníček, který využijí zejména starší čtenáři, kteří se chtějí tématu věnovat hlouběji. V knihovně jej najdete pod názvem Sofiin lexikon a jeho autorem je Otto A. Böhmer.

Pipi a Sokrates – Filosofická hostina ve vile Vilekule: Jorgen Gaare, Oystein Sjaastad

Rozverná Pipi punčochatá se vrací v doprovodu svých věrných přátel i nových tváří, mezi nimiž nechybí ani slavný řecký filosof Sokrates, kterého možná budete znát pro jeho výrok: „Vím, že nic nevím.“ Ne, že by byl Sokrates hloupý, chtěl tím jen říci, že nikdy nejsme tak chytří, abychom se nemohli dozvědět něco nového. On sám využil ve svém životě každou příležitost, aby se něco nového dozvěděl. A stejně tak i Pipi se ráda dozví něco zajímavého. Víte například, jak dopadl závod bájného hrdiny Achillea se želvou? Nebo co se stane, když Vás políbí Múza? To a mnohem více najdete v humorné knížce norských spisovatelů knih pro mládež. U nás knihu vydalo nakladatelství Euromedia v rámci Knižního klubu.

Věkové doporučení: Kniha je vhodná pro čtenáře od dvanácti let, ale stejně jako u předchozího titulu z něj můžeme načerpat inspiraci i my dospěláci.

Mgr. Martin Slavík